

Viiden tähden draama tempaisi ”nyrpeän kriitikon” leijailemaan

Sakri Pölönen (Helsingin Sanomat 6.3.2025) ★★★★★

All We Imagine as Light näyttää Mumbain jättikaupungin vilinän melankolisesti tunnelmoiden. Visuaalisesti elokuva vertautuu neorealismiin klassikoihin.

Intian Mumbaihin sijoittuvassa elokuvassa All We Imagine as Light näyttelevät Kani Kusruti (vas.) ja Divya Prabha. Kuva: Petit Chaos

Tässäpä teos, jonka päättyessä nyrpeä kriitikkokin oli täynnä hyvää mieltä ja suorastaan leijaili ulos salista.

Jättikaupunki Mumbain vilinään sijoittuva All We Imagine as Light kutsuu katsojan tutustumaan maailmaansa kaikessa rauhassa, ilman emotionaalista painostusta.

Elokuvan sinertävän melankolisessa tunnelmassa on vapautta ja tilaa hengittää.

Samaa ei voi sanoa sen päähenkilöiden Prabhan (Kani Kusruti) ja Anun (Divya Prabha) elämästä. Lukemattomien muiden tavoin Mumbaihin töiden perässä muuttaneet naiset jakavat pienen asunnon ja työpaikan sairaalassa.

Keskenään Prabha ja häntä nuorempi Anu puhuvat Keralan osavaltion malajalamia, mutta sairaanhoitajana täytyy osata myös hindiä.

Väsyneen oloisen Prabhan aviomiehestä ei ole juuri kuulunut sen jälkeen, kun hän vuosia sitten muutti Saksaan tehdastöihin. Silti Prabha ei uskalla reagoida lääkärinä samassa sairaalassa työskentelevän Manojin (Azees Nedumangad) ujoihin lähestymisyhteyksiin.

Anun ja hänen muslimi-poikaystävänsä Shiazin (Hridhu Haroon) romanssi on puolestaan klassisten ongelmien äärellä: Anun vanhemmat tyrkyttävät hänelle aviomiesehdokkaita, Shiazin taas tapailee häntä salassa sukulaisiltaan.

Ohjaaja korostaa lämpimän kosketuksen merkitystä.

Ohjaaja ja käsikirjoittaja Payal Kapadia on aiemmin tehnyt dokumentteja. Ensimmäisestä fiktioelokuvastaan hänet on noteerattu Cannesin elokuvajuhlien Grand Prix -palkinnolla.

Kapadian dokumentaristitausta näkyy hänen tavassaan taltioida Mumbaita. Yksittäisten täydellisten kuvien sijaan mieleen jää kuvien luontevan rauhallinen soljunta.

Visuaalisia vertailukohtia löytyy niin Wong Kar-wain Hong Kong- tarinoista kuin neorealismien klassikoista. Prabhan ja Anun oma elämä tapahtuu töiden jälkeen illalla, jolloin jatkuvasti kuhisevan kaupungin pimeää täplittävät valaistut ikkunat ja neon-värit.

Kapadia korostaa lämpimän kosketuksen merkitystä.

Kun Anu nojaa täydessä metrossa Shiazinin puoleen, pieni ele on täynnä leikkisää erotiikkaa. Sen sijaan kohtaus, jossa Prabha halaa kaukaisen miehensä lähettämää riisinkeitintä koko kehollaan, on lähes liian intiimi katsottavaksi.

Joidenkin arvioiden mukaan All We Imagine as Light myötäilee tyylillisesti liikaa homogeeniseksi massaksi muuttuneen arthouse-elokuvan kliseitä.

Tuotannon rahoituksesta isoin osa on tullut Ranskasta.

Ja kyllä, onhan siinä ”vaadittua” monitulkintaisuutta, eteeristä kuvakerrontaa ja lopussa ripaus mystiikkaakin, sekä yhteiskuntakriittinen taso, joka on avautuu niillekin kansainvälisille yleisöille, jotka eivät tiedä juuri mitään tuotantomaa poliittisesta tilanteesta.

Payal Kapadia käyttää siis tyypillisiä 2020-luvun taide-elokuvan keinoja.

Hän on kuitenkin saanut luotua tuttuja raamien puitteissa jotain täysin omalla tavallaan elävää ja kaunista.

Prabha ja Anu kohtaavat oman osansa vaikeuksia, epäoikeudenmukaisuutta ja pettymyksiä, mutta All We Imagine as Light ole ongelmakeskeinen kertomus.

Anonyymi puhuja kertoo ääniraidalla:

”Vaikka asuisi katuojassa, ei Mumbaissa saa alkaa tuntea vihaa – muuten tulee hulluksi.”

Elokuvan traileri: https://www.finnkino.fi/event/304870/title/all_we_imagine_as_light/

Arvosteluja ulkomailta (pääosin englanniksi):

https://www.imdb.com/title/tt32086077/externalreviews/?ref=tt_ov_crv